

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/81/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203865
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818203865.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobkyne T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. pod A., ul. X.B. XXX/X, zastúpenej JUDr. W. S., advokátkou so sídlom M., S. č. 6, proti žalovanému M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. pod A., O. potok č. XXX/XX, zastúpenému W. M. V., advokátom so sídlom C., ul. R. č. XX, o zaplatenie 996,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. marca 2019, č.k. 15C/25/2018-190, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 565,59 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 25.09.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vo výroku III. priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 13,56% . Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 657, § 563 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa uplatnila voči žalovanému nárok na vrátenie pôžičky, ktorú si pre neho požičala cez „pôžičkomať“ prostredníctvom elektronicky uzatváraných úverových zmlúv dňa 13.06.2017, pričom celková požičaná suma bola 800,- eur. Nesporné bolo, že žalovaná úverové zmluvy uzavrela, na jej účet bola dňa 13.06.2017 poukázaná platba 743,50 eur, pretože bola uskutočnená zrážka poplatkov za uzatvorenie zmluvy a nesporné bolo i to, že žalovaná mala pôžičku splácať v mesačných splátkach po 86,64 eur, resp. posledná splátka 84,46 eur, a to počnúc 13.07.2017 do 13.06.2018. Žalovaný potvrdil, že požiadal žalobkyňu, aby si peniaze požičala, pričom pôvodne žiadal len 600,- eur, peniaze potreboval pre svoju potrebu na zaplatenie ubytovania. Až následne v konaní tvrdil, že išlo výlučne o peniaze, ktoré potreboval ako podnikateľ, preto boli poukazované aj na jeho podnikateľský účet spoločnosti H., s.r.o. Nováky. V tejto súvislosti súd konštatoval, že nepovažoval obranu žalovaného ohľadom nedostatku pasívnej legitímácie v konaní za dôvodnú, ide o účelové tvrdenie žalovaného, ktoré nezodpovedalo skutočnosti. Počas spolužitia účastníkov konania bolo zaužívané, že všetky bezhotovostné prevody peňazí medzi žalobkyňou a žalovaným sa uskutočňovali práve len cez podnikateľský účet obchodnej spoločnosti žalovaného, ktorej jediným konateľom a spoločníkom je žalovaný. Žalovaný v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že žiadal o pôžičku od žalobkyni ako obchodná spoločnosť, resp. ako štatutárny zástupca spoločnosti a nie ako fyzická osoba, teda jej vtedajší partner. Podnikateľský účet obchodnej spoločnosti žalovaného súd považoval len za formu platobného styku medzi sporovými stranami, čo zodpovedá skutočnej vôli oboch procesných strán. Z hľadiska právnej kvalifikácie súd prvej inštancie konštatoval, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, i keď nebola uzavretá

písomne, zo zhodných prednesoch sporových strán je možné uzavrieť, že sa dohodli ústne minimálne na tom, že žalobkyňa si pre neho peniaze požičia, tieto mu prepošle na účet, pričom táto dohoda je nesporná najmenej pre sumu 700,- eur, ktorú žalovanému aj na účet dňa 13.6.2017 odoslala. Ak teda žalovaná ňou získané peniaze z pôžičky ďalej požičala žalovanému a tieto mu reálne odovzdala na jeho účet, žalovaný sa zaviazal peniaze vrátiť žalobkyni, nemôže ísť o iný právny vzťah ako vzťah z pôžičky. Sporným bolo to, či sa žalovaný zaviazal vrátiť okrem skutočne reálne poskytnutej sumy 700,- eur vrátiť aj navýšenie, ktoré zaplatila žalobkyňa jednotlivým veriteľom z titulu uzatvorených úverových zmlúv. Za najviac pravdepodobujúce považoval súd tvrdenie žalobkyni, že žalovaný sa ústne, resp. konkludentne k tomu zaviazal. Aj predchádzajúce pôžičky splácala žalobkyňa s navýšením, žalovaný nemohol rozumne predpokladať, že žalobkyňa dostane takú vysokú pôžičku bez akéhokoľvek navýšenia, preto jeho tvrdenia, že jej mal vrátiť len sumu pôžičky je účelové. Súd v tejto časti prihliadol zo širšieho pohľadu na to, že účastníci žili v tom čase v spoločnej domácnosti, spoločne hospodárili, starali sa o maloleté deti, žalobkyňa bola na rodičovskej dovolenke, viedla spoločnú domácnosť, vykonávala platby za domácnosť a ich spolužitie sa najviac približuje k manželskému spolužitiu. Je potrebné vidieť úmysel, ktorý viedol žalobkyňu k braniu si pôžičky 800,- eur, že to bolo na požiadanie žalovaného, ktorý sa zaviazal, že pôžičku jej vráti. Žalovaný peniaze potreboval ako fyzická osoba na pokrytie výdavkov súvisiacich s podnikaním, išlo o pomerne vysokú sumu, vedel, že si ich žalobkyňa požičiava, preto súd považoval tvrdenie žalobkyni za pravdivé, keď uvádza, že žalovaný sa zaviazal vrátiť jej pôžičku aj s navýšením, ktoré tvorilo práve celkové náklady pôžičiek, ktoré uzavrela ona a splácala veriteľom v jednotlivých mesačných splátkach. Podľa názoru súdu medzi účastníkmi konania bola dohoda taká, že žalovaný poskytne žalobkyni peniaze aj s navýšením, pretože by bolo nelogické a pre žalobkyňu krajne nespravodlivé, aby z celkovej sumy, ktorú mala splatiť splátkami 12 splátok po 86,64 eur, teda spolu 1037,50 eur /11 splátok po 86,64 eur a dvanásť 84,46 eur/, mala dať žalovanému 700,- eur a zvyšok mala pokrývať výhradne zo svojho príjmu. Ak teda na strane žalovaného vznikla povinnosť žalobkyni vrátiť pôžičku 700,- eur aj s navýšením, ktoré tvorilo práve celkové náklady jednotlivých úverov, ktoré uzatvorila úverovými zmluvami, bol povinný jej zaplatiť celkom sumu 1.037,50 eur (viď 11 splátok po 86,64 eur a jedna splátka 84,46 eur), z ktorej je potrebné odpočítať sumu 43,50 eur, ktorú si žalobkyňa ponechala, na účet jej prišla suma 743,50 eur a žalovanému poslala sumu 700,- eur. Žalovaný bol preto povinný zaplatiť žalobkyni 994,-eur. V konaní bola sporná ďalšia právne významná skutočnosť, a to aká bola dohoda medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom ohľadom splatnosti pôžičky. Žalobkyňa nepreukázala dohodu so žalovaným, že jej bude splácať pôžičku presne každý mesiac a vo výške splátky, ktorú mala ona následne zaplatiť podľa splátkového kalendára jednotlivým veriteľom. Na druhej strane žalovaný nepreukázal platne uzavretú dohodu o splatnosti pôžičky v najbližšom fakturačnom období, teda v nasledujúcom mesiaci júla 2017. V zmysle ust. § 563 Obč. zákonníka potom bolo povinnosťou žalovaného pôžičku žalobkyni vrátiť po tom, čo ho požiadala, a to najmenej po doručení žaloby vo veci samej, pretože žalobkyňa nepreukázala, že by bola výslovne žiadala žalovaného o vrátenie pôžičky skôr. Významné bolo ďalej v konaní, vzhľadom na obranu žalovaného, že jej pôžičku vyplatil už v júli 2017, posúdiť, či žalovaný skutočne počas ich spolužitia žalobkyni poskytol peniaze na vrátenie pôžičky, ak áno kedy a v akej výške. Žalovaný v mesiaci júl 2017 dal na účet žalobkyni platby dňa 06.07.2017 sumu 50,- eur, dňa 12.07.2017 200,- eur, dňa 19.07.2017 100,- eur a dňa 28.07.2017 sumu 400,- eur, čo vyplýva z výpisu z jeho podnikateľského účtu a aj z výpisu účtu žalobkyni. Žalobkyňa peniaze zaslané žalovaným v júli 2017 minula na zaplatenie nájomného 2x po 168,25 eur, zaplatila úverovú splátku 86,64 eur, pričom žalovaný vedel, že nájom hradí žalobkyňa, a že majú dlh na nájomnom, nemožno považovať jeho tvrdenie, že mala použiť tieto peniaze len na splatenie pôžičky za pravdivé. Z júlových platieb žalovaného však súd považoval splatenie pôžičky 86,64 eur práve ako zaplatenie pôžičky žalovaným žalobkyni, preto v tomto rozsahu nemôže trvať jeho povinnosť. Súd konštatoval, že pokiaľ sa spolu „zmiešavali“ finančné prostriedky žalovaného a žalobkyni na účte žalobkyni a z tohto účtu sa vykonávali aj splátky úveru žalobkyňou a na tento účet žalovaný posielal peniaze a bolo bežnou praxou, že z týchto peňazí sa splácali aj iné pôžičky cez pôžičkomat, súd dospel k záveru, že po dobu pokiaľ účastníci žili spolu žalovaný splácal splátky tak a presne v takom rozsahu, v akom žalobkyňa splácala svoju pôžičku jednotlivým veriteľom. V mesiaci august 2017 žalobkyňa brala opäť pôžičku 300,- eur, z ktorej odoslala žalovanému 100,- eur dňa 9.8.2017, z následnej platby od žalovaného 300,- eur zaplatila nájom v ten istý deň 14.8.2017, taktiež v tomto mesiaci zaplatila splátku pôžičky 81,85 eur, ktorú platbu taktiež považoval súd ako sumu splatenú žalovaným žalobkyni, pretože bola uhradená aj z prostriedkov poskytnutých žalovaným. Zo sumy 320,- eur, ktorú je zaslal žalovaný 30.08.2017 vyplatila inú pôžičku v sume 304,46 eur, pričom už dňa 04.09.2017 žalobkyňa znovu berie pôžičku 300,- eur, z ktorej platí nedoplatok za plyn, vodu 200,- eur (výber z bankomatu). V mesiaci september 2017 posielala

ďalšiu splátku 86,64 eur a aj túto platbu vzhľadom na predchádzajúce platby žalovaného považoval súd ako plnenie žalovaného žalobkyni. V mesiaci október 2017 zaslal žalovaný na účet žalobkyni 500,- eur, z ktorej vyplatila predchádzajúcu pôžičku 312,93 eur zaplatila nájom 168,25 eur a okrem iného zaplatila aj splátku 86,64 eur z titulu predmetnej pôžičky. Aj túto platbu v mesiaci október 2017 považoval súd ako plnenie žalovaného žalobkyni. Dňa 26.10.2017 žalobkyňa opäť berie pôžičku 200,- eur, z ktorej v ten istý deň zasiela na účet žalovaného 150,- eur. V novembri 2017 dal žalovaný na účet žalobkyni sumu 30,- eur dňa 13.11.2017, dňa 20.11.2017 sumu 400,- eur, žalobkyňa okrem nájomného splatila splátku 86,64 eur, ktorú taktiež súd započítal žalovanému ako jeho plnenie žalobkyni. V mesiaci december 2017 žalovaný na účet žalobkyni nedal žiadnu platbu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že za celý rok 2017 odoslal bezhotovostne žalobkyni celkom sumu 4.557,50 eur, čo priemerne predstavuje 379,79 eur, súd konštatoval, že uvedené je možné posúdiť len v širších súvislostiach, pretože týmto žalovaný nepreukazuje splnenie konkrétneho dlhu žalobkyni. Hotovostné výbery žalovaného za celý rok 5.214,73 eur nič nepreukazujú, pretože v prvom rade išlo o podnikateľský účet jeho obchodnej spoločnosti, ktoré výbery mohli byť predovšetkým určené na chod spoločnosti. Bolo predovšetkým dôkaznou povinnosťou žalovaného nepochybné preukázať, že konkrétnymi platbami vrátil žalobkyni predmetnú pôžičku. Práve pre komplikovanosť finančného hospodárenia medzi účastníkmi konania v čase, keď ešte žili v spoločnej domácnosti súd aj z hľadiska spravodlivého a rozumného usporiadania ich sporného vzťahu považoval len tie plnenia žalovaného ako relevantné plnenia, ktoré poskytol žalobkyni počas ich spolužitia, teda naposledy v novembri 2017. Ide celkom o sumu 428,41 eur, ktorú súd zohľadnil ako platby žalovaného žalobkyni na predmetnú pôžičku. Žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyni 994,00 eur a zaplatil jej 428,41 eur, je povinný jej preto doplatiť sumu 565,59 eur. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k zaplateniu 565,59 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania z uvedenej sumy odo dňa doručenia žaloby žalovanému, ktorá bola doručená 24.09.2018. Súd preto zaviazal žalovaného k úroku z omeškania vo výške 5% ročne od nasledujúceho dňa 25.09.2018, pretože už týmto dňom po tom, čo žalobkyňa požiadala žalovaného žalobou o plnenie sa dostal žalovaný do omeškania. O nároku žalobkyni na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP. V konaní bola žalobkyňa úspešná vzhľadom na priznanú sumu a sumu uplatnenú v žalobnom petite v rozsahu 56,78%, neúspešná 43,22%, jej čistý úspech bol v rozsahu 13,56%, preto len v tomto rozsahu má právo na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil ním predkladané argumenty, jednotlivé dôkazy nevyhodnotil jednotlivo a vzájomne v logických súvislostiach, s mnohými sa dostatočne nevysporiadal, čím došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo súčasne viedlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, že rozdiel medzi sumou 996,18 eur a sumou 700 eur spolu s príslušenstvom by mal znášať žalovaný. V tomto smere poukázal na listinný dôkaz s názvom „Výzva na úhradu zo dňa 09.10.2018“, v ktorej právny zástupca žalobkyne vyzýva obchodnú spoločnosť H. na vrátenie sumy 700 eur, ako aj odpoveď na túto výzvu, ktoré skutočnosti sa stali súčasne otáznymi pri posudzovaní nedostatku pasívnej legitímácie. Pokiaľ žalobkyňa a súd poníma zaslané finančné prostriedky vo výške 700 eur na účet obchodnej spoločnosti H. ako záväzok, ktorý sa vzťahuje výlučne k jeho osobe, tak potom žalovaná doposiaľ nepreukázala, že by ho vyzývala na splnenie tohto záväzku. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa vedela o jeho podnikateľskej činnosti v obchodnej spoločnosti H. s.r.o., pričom finančné prostriedky, ktoré boli preposielané ako pôžička na účet spoločnosti sa výslovne viazali pre účel hradenia nákladov pri podnikaní. Ďalej uviedol, že žalobkyňa predkladala v konaní len čiastkové výpisy z jej osobného účtu U. S., ktoré vierohodne neodzrkadľovali jej skutkové tvrdenia vzťahujúce sa k žalobnému návrhu a hlavne spoločné hospodárenie počas spoločného spolužitia. V rámci konania súdu prvej inštancie bolo preukázané, že úvery žalobkyne, ktoré čerpala počas spoločného spolužitia boli splácané z jeho finančných prostriedkov, čo bolo následkom zlého hospodárenia žalobkyne, pričom mesačne zabezpečoval dostatočné množstvo finančných prostriedkov, ktoré mali slúžiť aj na splátky poskytnutých úverov, keď jediný príjem žalobkyne pozostával z rodičovského príspevku. Dôvodil, že v konaní pred súdom prvej inštancie na rozdiel od žalobkyne predložil listinný dôkaz v podobe detailných výpisov z účtu Tatra banka a.s. č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX za kalendárny rok 2017, z ktorého vyplýva, že na osobný účet žalobkyne jej preposlal celkovo sumu 4557,50 eur, v hotovosti dal žalobkyni sumu 5214,73 eur mimo určenej vyživovacej povinnosti na mal. T. vo výške 150 eur. V priemere žalobkyni v kalendárnom roku 2017 poslal na osobný účet sumu 379,79 eur mesačne, v hotovosti jej dal sumu priemerne

vo výške 434,56 eur. Za celý kalendárny rok 2017 žalobkyňa mu preposlala na účet sumu 920 eur. Za nesprávne považoval hodnotenie súdu prvej inštancie ohľadom nevyplatenia pôžičky v mesiaci júl 2017, v ktorý mesiac bol na účet žalobkyňi preposlaných zo strany žalovaného celkovo 750 eur a v hotovosti dostala od neho sumu vo výške 490 eur mimo určeného výživného na mal. T.. Pri rekapitulácii celkových mesačných príjmov na strane žalobkyne bez výživného a objektívnych výdavkov na spoločné spolužitie vyplýva, že žalobkyňa mala celkový mesačný príjem 1063 eur + 150 eur výživné, pričom odhadované mesačné náklady podľa jeho prepočtov predstavujú 645,25 eur. Pri rozumnom hospodárení žalobkyňa mohla vytvárať finančnú rezervu minimálne vo výške 500 eur a aj keď počas spoločného spolužitia čerpala úvery, tieto mohli byť bez veľkej finančnej záťaže splatené nevynímajúc aj úver, ktorého zaplata si uplatňuje žalobkyňa žalobným návrhom z dôvodu partnerského rozchodu s ním.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Trvala na tom, že počas spolužitia so žalovaným si bežne brávala úvery, keď nemali finančnú hotovosť, pričom úver si žalovaný nemohol zobrať, pretože mal dlhy a preto bola medzi nimi dohoda taká, že úver si zoberie žalobkyňa a žalovaný jej tento úver bude splácať. Ďalej uviedla, že jej jediným príjmom bol rodičovský príspevok a pokiaľ nemali peniaze na nájom, tak si požičiavala pôžičky z pôžičkomatu, takto poskytnuté peniaze poslala na účet žalovaného a potom jej žalovaný peniaze vrátil na účet, z ktorých peňazí potom žalobkyňa vyplatila poskytnutú pôžičku. Z pôžičkomatu si mohla žalobkyňa požičať len menšie sumy. Preto, keď ju žalovaný požiadal, že potrebuje súrne peniaze, požičala si peniaze pre žalovaného od R. EU. Poskytovateľ úveru jej na účet zaslal sumu 743,50 eur, z ktorej sumu vo výške 43,50 eur si ponechala na úhradu prvej splátky a zostatok úveru previedla na účet označený žalovaným. Ďalej uviedla, že žalovaného oboznámila s podmienkami úveru a dohodli sa, že jej bude posilať peniaze na účet mesačne v sume vo výške splátky úveru. V čase spoločného spolužitia peniaze na domácnosť žalovaný posielal len z účtu vedeného na obchodnú spoločnosť, iný účet žalovaný nemal. V čase spolužitia bol spôsob hospodárenia medzi ňou a žalovaným taký, že žalovaný z účtu spoločnosti zasielal na jej účet finančné prostriedky, z ktorých hradila náklady na domácnosť a zároveň hradila pôžičky, ktoré zabezpečila pre žalobcu. Preto sa stotožnila s rozhodnutím súdu v tom, že v čase spolužitia jej boli vyplatené aj finančné prostriedky na jednotlivé splátky úveru. Po odchode zo spoločnej domácnosti jej žalovaný žiadne ďalšie finančné prostriedky neposlal, preto ostatné splátky hradila výlučne zo svojich finančných prostriedkov.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní. Poukázal na to, že príjem žalobkyne pozostával výlučne z rodičovského príspevku. Počas spolužitia poukazoval žalobkyňi finančné prostriedky na jej osobný účet za účelom splatenia pôžičiek, uhrádzania nájmu a pokrývania nákladov na ich spoločnú domácnosť.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v napadnutom rozsahu (výrokovej vyhovujúcej časti I. a s ním súvisiacim výrokom III. o náhrade trov konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie vo vyhovujúcej časti na tom právnom názore, že medzi žalobkyňou a žalovaným počas ich družského pomeru došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobkyňa odovzdala žalovanému sumu 700 eur. V konaní mal za preukázané, že žalobkyňa si pre žalovaného požičala cez „pôžičkomat“ prostredníctvom elektronicky uzatváraných úverových zmlúv dňa 13.06.2017 sumu 800 eur, pričom na jej účet bola dňa 13.06.2017 poukázaná platba 743,50 eur. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné, spornou zostalo, či sa žalovaný zaviazal vrátiť okrem reálne poskytnutej sumy 700 eur aj navýšenie, ktoré tvorilo celkové náklady jednotlivých úverov, ktoré zaplatila žalobkyňa veriteľom z titulu uzatváraných úverových zmlúv a či žalovaný pôžičku žalobkyňi vrátil. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní výsluchom strán sporu, oboznámením listinných dôkazov (úverových zmlúv, výpisov z účtov strán) dospel k záveru, že na strane žalovaného vznikla povinnosť vrátiť žalobkyňi pôžičku 700 eur aj s navýšením tvoriacim celkové náklady jednotlivých úverov, t.j. celkom sumu 1037,50 eur, z ktorej sumy odpočítal 43,50 eur, ktorú si žalobkyňa ponechala, na jej účet prišla suma 743,50 eur a žalovanému poslala sumu 700 eur. Žalovaný bol preto povinný zaplatiť žalobkyňi 994 eur. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný počas spolužitia účastníkov posielal žalobkyňi na jej účet peňažné prostriedky na platenie nájomného a aj na zaplata splátok pôžičky. Žalobkyňa z peňazí, ktoré jej poslal na účet žalovaný zaplatila

v mesiaci júl 2017 veriteľovi splátku pôžičky vo výške 86,60 eur, v auguste 2018 zaplatila splátku pôžičky 81,85 eur, v septembri 2017 splátku 86,64 eur, v októbri 2017 splátku 86,64 eur, v novembri 2017 splátku 86,64 eur, ktorú súd taktiež započítal žalovanému ako jeho plnenie žalobkyni. V mesiaci december 2017 účastníci ukončili spolužitie, žalovaný na účet žalobkyne nezaslal žiadnu platbu. Pre komplikovanosť finančného hospodárenia medzi účastníkmi konania v čase, keď ešte žili v spoločnej domácnosti a z hľadiska spravodlivého usporiadania ich sporného vzťahu súd prvej inštancie zohľadnil plnenie žalovaného poskytnuté žalobkyni v sume 428,41 eur ako platby žalovaného žalobkyni na predmetnú pôžičku. Keďže žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyni 994 eur a zaplatil jej 428,41 eur, je povinný doplatiť jej sumu 565,59 eur. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

7. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

8. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

9. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno uplatniť odvolací dôvod, ktorý spočíva v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

10. Podstata odvolacieho dôvodu podľa citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. Žalovaný opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu videl v tej skutočnosti, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď on preukázal listinnými dôkazmi, že k vráteniu pôžičky z jeho strany došlo.

12. V sporovom civilnom konaní sa uplatňuje prejednáca zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno, ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní, spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva

pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

13. Právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, upravený v ustanoveniach § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka, vzniká dohodou zmluvných strán, na základe ktorej jedna strana prenecháva druhej veci určené podľa druhu a druhá strana vráti po určitom čase veci toho istého druhu. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré ako rozhodné musia byť preukázané, ako aj to, kto je nositeľom dôkazného bremena, vyplýva z hmotného práva, a to citovaných zákonných ustanovení. Žalujúci veriteľ má povinnosť preukázať uzavretie zmluvy o pôžičke a na jej základe reálne poskytnutie peňažnej sumy a žalovaný dlžník, ak sa chce úspešne brániť, musí preukázať zánik záväzku, a to buď reálnym splnením dlhu alebo iným spôsobom.

14. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa preukázala vznik právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke uzavretej v ústnej forme so žalovaným podľa ust. § 657 Obč. zákonníka, keď zo zhodných prednesov sporových strán je možné uzavrieť, že sa dohodli na tom, že žalobkyňa si pre žalovaného požičia peniaze, tieto mu prepošle na jeho účet, pričom nebolo sporné, že žalobkyňa žalovanému na účet dňa 13.06.2017 odoslala sumu 700 eur. Žalobkyňa si finančné prostriedky pre žalovaného požičala cez „pôžičkomať“ prostredníctvom elektronicky uzatváraných úverových zmlúv dňa 13.06.2017. S prihliadnutím na okolnosti danej veci, keď účastníci v tom čase žili v družskom pomere a žalobkyňa aj predchádzajúce pôžičky, ktoré si požičiavala pre žalovaného splácala s navýšením, ktoré tvorili celkové náklady pôžičky, aj podľa názoru odvolacieho súdu v prípade predmetnej pôžičky bola dohoda medzi stranami taká, že žalovaný poskytne žalobkyni peniaze aj s navýšením, ktoré tvorilo celkové náklady jednotlivých úverov. Žalobkyňa mala zaplatiť veriteľom na základe poskytnutých úverov celkom sumu 1.037,50 eur (11 splátok po 86,64 eur, jednu splátku po 84,46 eur). Žalobkyňa si ponechala z poskytnutých úverov sumu 43,50 eur, preto bol žalovaný povinný zaplatiť jej z titulu pôžičky peňazí sumu 994 eur. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa bola na materskej dovolenke, viedla domácnosť s dvoma mal. deťmi, obvyklý spôsob hospodárenia účastníkov bol taký, že žalovaný z účtu svojej obchodnej spoločnosti zasielal na účet žalobkyni finančné prostriedky, z ktorých hradila náklady na domácnosť, platila nájomné a taktiež aj spoločné dlhy. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa z platieb poskytnutých žalovaným zaplatila svojim veriteľom v mesiaci júl 2017 splátku pôžičky 86,64 eur, v auguste 2017 vo výške 81,85 eur, v septembri 2017 vo výške 86,64 eur, v októbri 2017 vo výške 86,64 eur, v novembri 2017 vo výške 86,64 eur, t.j. spolu 428,41 eur. V mesiaci december 2017 účastníci prerušili partnerské spolužitie, žalovaný na účet žalobkyni nezaslal žiadnu platbu. Vzhľadom na neprehľadnosť finančného hospodárenia účastníkov konania odvolací súd považoval postup súdu prvej inštancie za správny pokiaľ zohľadnil zaplatené splátky úveru žalobkyňou z platieb poskytnutým žalovaným v čase spolužitia účastníkov v celkovej sume 428,41 eur ako platby žalovaného poskytnuté žalobkyni na predmetnú pôžičku a žalobu v tejto časti zamietol. Keďže žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyni 994 eur a zaplatil jej 428,41 eur, je povinný doplatiť jej sumu 565,59 eur. Žalovaný dôkazné bremeno preukázať vrátenie pôžičky peňazí žalobkyni v celom rozsahu neunesol, následkom čoho je jeho čiastočný neúspech v tomto spore. Pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnotil výpoveď žalovaného ako účelovú a neuveril jeho tvrdeniam o vrátení pôžičky v celom rozsahu, nie je možné jeho hodnoteniu dôkazov nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie bolo v súlade s ust. § 197 a nasl. CSP, keď súd prvej inštancie podrobne hodnotil všetky dôkazy v konaní vykonané podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo, všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol dôsledne na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

15. Za neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie v konaní s poukazom na to, že pôžička peňazí bola zaslaná na podnikateľský účet spoločnosti H. s.r.o. C.. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že počas spolužitia účastníkov konania bolo zaužívané, že všetky bezhotovostné prevody peňazí medzi žalobkyňou a žalovaným sa uskutočňovali len cez podnikateľský účet obchodnej spoločnosti žalovaného H. s.r.o. C., ktorej jediným konateľom a spoločníkom je žalovaný. Iný účet žalovaný v tom čase nemal. Podnikateľský účet obchodnej spoločnosti žalovaného bol len formou platobného styku medzi sporovými stranami, ktoré skutočnosti potvrdili vo svojich výpovediach obaja účastníci konania.

16. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 261 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná.

18. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).